

pertárgy értéke úgy viszonylik a 100-hoz, mint ahogy a marasztalási tökeösszeg az X-hez — 40%. Az alperes panaszos tehát a helyesen kiszámított 45 aranykorona 90 a.-fillér határozati illetéknek 40%-át, vagyis 18 aranykorona 36 aranyfillért az arányhoz képest, a fentmaradó 60%-nak felét, azaz 13 aranykorona 77 aranyfillért pedig azért tartozik viselni, mert a perköltségek 60%-ban kölcsönösen megszüntetteknek tekintendők, s ezért a megszüntetett perköltségek arányának megfelelő határozati illeték az 1914. XLIII. t.-c. 55. §-a első bekezdésének rendelkezése értelmében a feleket fele-fele részben terheli. A fentiek szerint tehát a panaszos a határozati illetékből 32 aranykorona 13 aranyfillért tartozik fizetni.

Nem helytálló a panaszosnak az az érvelése, hogy miután a bíróság a perköltségnek csak aránylag kis részében marasztalta, a határozati illeték fizetésére azonban nem kötelezte, — ezért határozati illeték őt nem terhelheti. Ez az álláspont azért nem helytálló, mert a határozati illeték viselésének kérdését nem a perbíróságok döntenek el, hanem azt a fennálló illetéki jogszabályok szabályozzák.

A községi villany és légszszműveknél a mérőkészülékek felszereléséből és fenntartásából eredő bevétel akkor sem esik forgalmi adó alá, ha a község az áramot nem maga termeli, hanem transzformálja. (Közigazgatási Bíróság 16.938/1929. P. szám.) Nem vitás, hogy a P. város tulajdonát képező villamostelep és légszsztelep a városnak olyan üzemei, amelyeknek kizárólag a villanyáram és légszsz szolgáltatásából származó bevételei az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 3. pontja értelmében nem esnek általános forgalmi adó alá.

Ezen törvényben biztosított adómentességen nem változtat azon körülmény, hogy a városi villanyos telep időközben a villanyáram technikai előállítását beszüntetve, gazdaságosabb célból az áramot a D. vállalatától szerzi is be és a saját üzeme útján adja tovább fogyasztóinak, mert sem a most hivatkozott törvényszakas, sem a 130.000/1921. P. M. sz. végrehajtási utasítás idevonatkozó 23. §-ának 1. bekezdése nem követeli meg, hogy a szállított villanyáramot a városi (községi) műveknek kell előállítaniok, csak azt, hogy a villanyáram szolgáltatásnak községi vagy városi kezelésben levő villamossági művek által kell történnie, aminthogy itt is történt.

Panaszos terhére nem is ezen a címen, hanem azért írták elő a sérelmezett általános forgalmi adót, hogy a villanyáram és légszszszállításokkal kapcsolatban alkalmazott villanyáram-és légszszmérők bérdíjában az 1921. szeptember 1-től, illetve az 1924. január 1-től az 1926. évi május 31-ig terjedő időben beszedett bevételeit nem adózta meg.

Panaszos ezen forgalmi adó kirovásának a jogosságát azon okból támadja, hogy a mérőkészülékek felszerelése és fenntar-

tása a villamosáram és légszesz szolgáltatásával szorosan összekapcsolt és attól elválaszthatatlan olyan teljesítmény, melynek bérdíjában szedett bevételei a V. U. 23. §-ának 1. bekezdése értelmében forgalmi adó alá nem vonhatók.

A bíróság a panaszt helytállónak találta.

Maga a panasszal megtámadott pénzügyigazgatósági határozat is indokolásában megállapította, hogy a víz-, légszesz- és villanyáramszolgáltatás mérőkészülék nélkül el sem képzelhető s egymással szoros kapcsolatban vannak és csakis azért tekintti a szóbanforgó mérőkészülékek használati díjában befolyt bevételeket adóköteleseknek, mert ezen készülékek nem az áram, illetve légszesz igénybevevőinek, hanem csupán az azt szolgáltató városi műveknek a célját szolgálják s így azok útján a város külön adóköteles kereseti tevékenységet fejt ki.

Nem kétséges, hogy a kérdéses mérőkészülékek felszerelése és fenntartása kizárólag a szolgáltatott villanyáram, illetve légszesz mennyiségének a megállapítására szolgál, ami pedig nemcsak a szállító vállalatnak, hanem ép úgy a fogyasztóknak is teljesen egyforma érdeke. Az innen elrendelt kiegészítő eljárás során történt megállapítás szerint pedig az sem kétséges, hogy a fogyasztók — habár nem is városi szabályrendeleten alapuló kötelezettség folytán — de tényleg mégis kizárólag csak a városi művek által rendelkezésükre bocsátott villanyáram és légszeszmérők alkalmazása mellett juthattak villanyáramhoz, illetve légszeszhez, tehát oly készülékek igénybevétele mellett, amelyeket más helyről maguknak be nem szerezhettek és fel nem szereltethettek. Viszont a városi művek villanyáram-, illetve légszesz-szolgáltatás nélkül külön ily mérőkészülékeket sem el nem adtak, sem bérbé, sem használatra ki nem adtak.

Ebből tehát nyilvánvaló, hogy mivel a villanyáram és légszesz-szolgáltatás, illetve fogyasztás P. városban csakis a városi művek által alkalmazott mérőkészülékek alkalmazása mellett történhetett, ezen mérőkészülékek alkalmazása az áram-, illetve légszesz-szállításnak oly kiegészítő kapcsolatos részét képezte, amely teljesítmény attól különálló kereseti tevékenységnek nem minősíthető, s következésként a városnak abból származott bevételei ép úgy mentesek az általános forgalmi adó alól, miként a villanyáram és légszesz szolgáltatásából származó bevételei, miért is az adó törlését el kellett rendelni.

A részvénytársaság formájában működő vállalat nem tekinthető az állam, stb. vállalatának annak folytán, hogy a részvények többsége az állam, stb. kezében van. (Közigazgatási Bíróság 17.665/1930. P. szám.) Panaszos azon az alapon kéri az 1927. évi 400/P. M. számú H. Ö. 19. §. 1. bekezdésének 3. pontjában megállapított adókulcs alkalmazását, hogy a vállalat részvényeinek 93% -a a H. és B. vármegyék birtokában van.

A bíróság a kérelmet teljesíthetőnek nem találta, mert a